

steren har fremsat, nemlig Beparelsen paa de 200 000 Kr., har der paa intet Tidspunkt været Uenighed. Ved første Behandling, som jeg desværre paa Grund af Sygdom ikke kunde overvære, blev der fra alle Partiers Side givet Tilslutning til denne Side af Sagen, og i Udvalget har dette Spørgsmaal knap nok været drøftet, idet man fra alle Sider har betragtet det som noget, hvorom der var Enighed. Af Betænkningen fremgaar, at den samme Enighed er til Stede nu, da Forslaget føres frem til anden Behandling.

Jeg kunde derfor tænke mig, at en eller anden kunde stille det Spørgsmaal, hvorfor Udvalgets Behandling har taget saa lang Tid, og som Svar herpaa skal jeg anføre to Grunde. Den første er den, at den Sygdom, som omtales i dette Forslag, den smitsomme Kastning, spiller en saa overordentlig stor økonomisk Rolle for Landbruget, at det er ganske naturligt, at Udvalget har følt baade Lyst og Trang til at drøfte alt vedrørende denne Sygdom, der føles som en Svøbe ud over Landet. Der rejser sig, saa snart man kommer ind paa en Forhandling om dette Spørgsmaal, mange Problemer af forskellig Art. Men Forholdet har under Forhandlingerne denne Gang stillet sig paa samme Maade, som naar vi tidligere har drøftet dette: at vi ikke har kunnet komme nærmere til en Løsning af disse mange forskellige Spørgsmaal. Jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af de mange Muligheder, som man har drøftet, eller de forskellige Synspunkter, der er ført frem, men kun nævne, at der, saaledes som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, fra enkelte Sider har været stærk Sympati for helt at ophæve § 12 i den nugældende Lov, men naar man ikke har stillet Forslag i saa Henseende, er Grunden den, som er anført i Betænkningen.

Den anden Grund til, at Forhandlingerne har trukket noget i Langdrag, er den, at den højtærede Minister under Udvalgsforhandlingen har ønsket endnu nogle Ændringer i Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, nemlig vedrørende de Honorarer, som ydes Dyr læger for Arbejde i det offentlige Tjeneste. De to nye Paragraffer, der foreslaas indsat i Lovforslaget, omhandler disse Forhold. Den ene Paragraf drejer sig om Indførelse af et nyt Betalingssystem. Hidtil har Betalingen rettet sig efter den anvendte Tid, medens Betalingen herefter skal rette sig efter Antallet af Forretninger. Begrundelsen herfor er lige til. Den anvendte Tid er et daarligt Grundlag at manøvrere med, idet

den Befordring, der nu benyttes, er af en anden Art end den, man tidligere benyttede. Nu besørger praktisk talt alle offentlige Dyr lægeforretninger pr. Automobil, medens der tidligere brugtes Hestekøretøj. Den lange Mund- og Klovesyge-Epizooti, vi har gennemgaaet, har vist, at det vil være heldigere at gaa over til det nye System. Ministerens Forslag herom blev straks tiltraadt af hele Udvalget. Den anden nye Paragraf, der foreslaas indsat, vedrører Behandling af Yvertuberkulose. Det eneste nye ved den herforeslaaede Bestemmelse er, at man lovfæster en gammel Praksis. Udvalget i sin Helhed har kunnet tiltræde Landbrugsministerens Opfattelse.

Ændringsforslag Nr. 2, der er stillet af Udvalget og tiltraadt af Landbrugsministeren, gaar kun ud paa en formel Rettelse. Man har ønsket, at det i § 1, sidste Punkt, bestemte ogsaa skal gælde Tyre, der ejes af flere i Forening. — Ændringsforslag Nr. 1, som angaar Lovforslagets Titel, er en Konsekvens af de af Ministeren foreslaaede Ændringsforslag.

Jeg skal paa Udvalgets Vegne anbefale samtlige Ændringsforslag til Vedtagelse.

Pürschel: Ved et af de foreliggende Ændringsforslag foreslaas det at indføre en ny og ejendommelig Lovgivningsteknik, som jeg finder ikke bør passere, uden at man dog i alt Fald gør opmærksom paa den. Ændringsforslag Nr. 3 gaar ud paa at indsætte en ny Paragraf, i hvilken der meget omhyggeligt gøres Rede for de Takster, som nu skal gælde for visse Dyr lægeforretninger, og derefter staaer der i Paragraffens Slutning: „Landbrugsministeren bemyndiges til, naar dertil maatte være Anledning, at ændre de heromhandlede Takster“. Det vil altsaa sige, at den danske Rigsdag vedtager højtideligt nogle Takster og siger samtidig til Ministeren, at hvis de ikke passer Ministeren, kan han lave dem om i Morgen. Det er en Lovgivningsteknik, som synes mig saa besynderlig, at jeg dog har villet gøre opmærksom paa den. Det er formodentlig haabløst at prøve paa at faa dette ændret, men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig aldeles ikke at være Lovgivning. Hvad der efter min Mening burde staa i Paragraffen, er, at Landbrugsministeren bemyndiges til at fastsætte Taksterne efter det og det Grundsynspunkt. Saa kunde man meget vel faa en Udtalelse af Landbrugsministeren om, at han for Tiden vil finde det passende at fastsætte Taksterne til dette eller hint. Men at fastslaa i en Lovbestemmelse Takster og samtidig give Ministeren